

หนังสือที่น่าอ่าน

แล้วจะเสียดาย... ถ้าไม่ได้อ่าน

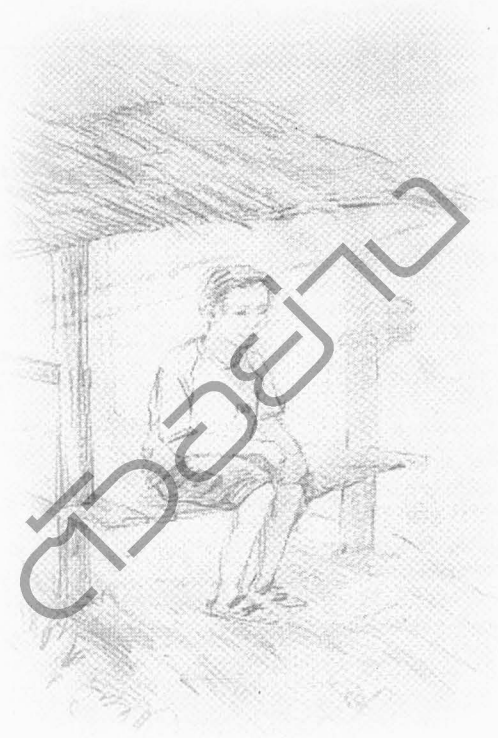
สมทบ พารรทิก

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

ແລ້ວຈະເສຍຕາຍ... ຖ້າໄມ້ໄດ້ຮູ້

* * * * *

ສົມທົບ ພາຈຸກບິດ

คำนำสำนักพิมพ์

‘แล้วจะเสียดาย...ถ้าไม่ได้อ่าน นำเสนอเรื่องราว
ที่ค้างคาใจ (อิกซะหลิกใจ) ฝีมือลายมือของอ้าย.....
ผู้หนึ่งที่รักและหวงแหนคุณค่าของดินแดนล้านนา
อันเป็นบ้านเกิดเมืองนอน อย่างสุดชีวิต สุดจิต สุดใจ
คำบรรยายที่เห็นมากับตาและข้อคิดเห็นใช้ภาษา
ไทยกลางแนมด้วยภาษาถิ่นที่ไพเราะ นับเป็นเสน่ห์ที่
ชวนอ่าน ซึ่งอาจช่วยจรรโลงใจให้ผู้อ่านนี้รักทั้งคนและ
วัฒนธรรม ช่วยกันอนุรักษ์ไว้ให้ยั่งยืน ตลอดไป

ด้วยความปรารถนาดี

The Knowledge Center

คำนำ

เรื่องสั้นที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนลงในคอลัมน์จดหมายเหตุลึกลับ ในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นไทยนิวส์เชียงใหม่ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 การเขียนเรื่องสั้นนี้มีจุดกำเนิดครั้งแรกคือมีเพื่อนคนหนึ่งมีความสนิทสนมในฐานะเพื่อนร่วมโลกเดียวกัน ได้ขอให้ข้าพเจ้าไปเป็นกรรมการจัดทำวารสารของโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ โดยพื้นฐานครั้งแรกนั้นเพื่อนคนนี้เห็นว่าข้าพเจ้ามีทักษะการพิมพ์ดีดพอใช้ได้ อาจจะช่วยพิมพ์อะไรได้บ้างเล็กน้อยๆ ประชุมครั้งแรกได้ร่วมแสดงความคิดเห็นว่าวารสารควรมีเนื้อหาสาระอะไรที่พอจะเป็นประโยชน์ต่อศิษย์เก่า ศิษย์ปัจจุบัน และสมาชิกวารสารของโรงเรียนได้บ้าง ประชุมครั้งที่สองที่ประชุมได้ถามข้าพเจ้าว่าพอจะเขียนอะไรสั้นๆ ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ ข้าพเจ้าก็รีบปากกาวจะเขียนให้ โดยตั้งชื่อว่า “บิตชี้เกี้ยวเพื่อสุขภาพ” เมื่อเขียนเสร็จข้าพเจ้าก็นำส่งให้เพื่อนเพื่อลงตีพิมพ์ในวารสาร ข้าพเจ้าก็ตั้งหน้าตั้งตารอว่าเมื่อไหร่จะเห็นเรื่องลงในวารสารของโรงเรียนแห่งนั้น รอจนเพื่อนที่มาชวนให้ไปช่วยเหลือครั้งแรกมาบอกว่าเราไม่ต้องทำเองแล้ว เพราะเขามีโรงพิมพ์ประจำอยู่แล้ว ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่า เราไม่ได้เป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนแห่งนั้น เขาจึงปฏิเสธสิ่งที่เราเขียนและก็เงียบหายไปเฉยๆ ไม่มีคำตอบและคำอธิบายแต่อย่างใด โดยส่วนตัวก็มีความรู้สึกน้อยใจ แต่ไม่ถึงกับเสียใจ

เมื่อเขียนเรื่องแรกไปแล้วก็มีความรู้สึกที่อยากจะเขียนต่อ จึงได้เขียนเรื่องคอคนกับคอคควาย จังหวัดพอดมีอาจารย์ท่านหนึ่งที่รู้จักกันบอกว่า “ถ้ามีบทความอะไรก็ขอให้บอก เพื่อที่จะได้นำไปตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ให้ ผมจึงได้ส่งเรื่องดังกล่าวไปตีพิมพ์เป็นครั้งแรก และได้รับขอเสนอว่าเวลาเขียน “พยายามอย่าให้กระทบบุคคลที่สาม” เมื่อเรื่องแรกได้ลงหนังสือพิมพ์ก็มีความรู้สึกดีใจ

และเริ่มเขียนเรื่องต่อๆ มา พอมีจำนวนมากขึ้น ก็ได้รวบรวมและจัดพิมพ์แจกเป็นวิทยาทานจำนวน 2 เล่มคือ “ความรู้สึกที่สัมผัสได้” และ “ใกล้เคียงไกล” โดยขอความอนุเคราะห์จากเพื่อนร่วมงานได้ช่วยสนับสนุนค่าจัดพิมพ์ ต่อมาไม่ได้เขียนอะไรก็มีความรู้สึกเหมือนว่ามันขาดอะไรไปสักอย่างหนึ่ง จึงได้เขียนมาเรื่อยๆ พรรคพวกเพื่อนฝูงที่อ่านคอลัมน์ในหนังสือพิมพ์เห็นว่าบทความที่เขียนมีประโยชน์ น่าจะนำไปเสนอให้โรงพิมพ์เขาพิจารณาจัดพิมพ์เพื่อจำหน่าย และผู้เขียนก็จะได้ค่าตอบแทนด้วย ข้าพเจ้าจึงได้นำเรื่องทั้งหมดไปเสนอให้ คุณจริยา สกุลสุทรวงศ์ โดยมีเจตจำนงในใจว่าขอให้จัดพิมพ์ เรื่องเงินไม่ใช่สาระสำคัญยังงี้ก็ได้ คุณจริยาพูดว่า “ของฟรีไม่มีในโลก” ข้าพเจ้าก็พูดว่า ก็สุดแล้วแต่จะเห็นสมควร จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย ถึงแม้ว่าไม่รับจัดพิมพ์ให้ ข้าพเจ้าก็ต้องจัดพิมพ์แจกในงานศพของบิดามารดา ของข้าพเจ้าในโอกาสข้างหน้าอย่างแน่นอน เพื่อเป็นวิทยาทานและทดแทนพระคุณเป็นครั้งสุดท้าย

ขอขอบพระคุณบิดามารดาในอดีตชาติ ขอขอบพระคุณบิดามารดาในภาพปัจจุบันที่ได้ให้ “กำเนิดชีวิตและปัญญา” ขอขอบพระคุณครูบาอาจารย์ที่อบรมสั่งสอน ด้วยจิตนิเวศน์ที่จะทดแทนและตอบสนองพระคุณทุกท่านทุกภพทุกชาติตลอดไป และขอบพระคุณ คุณจริยา สกุลสุทรวงศ์ สำนักพิมพ์ The Knowledge Center บริษัทในเครือดวงกมลเชียงใหม่ กรู๊ป จำกัด ที่ให้ความอนุเคราะห์การจัดพิมพ์ในครั้งนี้

สมทบ พاجرทิศ

ผู้เขียน

สารบัญ

ตายแล้วไปไหน	1
วงเวียนชีวิต	7
ขอบคุณความจน	11
ที่พึ่งทางใจ	15
พระเดชและพระคุณ	19
สังคมปั่นป่วน	23
คนกับเทคโนโลยี	27
น้ำฝนน้ำใจ	31
เรียนดีก็ฟ้าเด่น	35
จะรีบไปไหน	39
การให้	43
ความดีกับต้นไม้	47
กล่อมเกลา	51
คืนสู่รัง	55
ใจเป็นนาย กายเป็นบ่าว	59
บุญและวาสนา	63
กตัญญูกตเวทิต์	65
บุญทำกรรมแต่ง	69
พูดแล้วได้อะไร	71
เสน่ห์	73
ฟ้ากับฝน	77

ไม้ส้าว	81
เลี้ยงควายเลี้ยงคน	85
วิสัยคนพาล	91
เชื้อหรือไม่	95
กินเหล้า	99
สิทธิและหน้าที่	103
ตาตุ หนูพัง ปากพูด	107
หมอกับครู	111
ครอบครัว	115
แม่เลือกเกิดเองได้	119
ปากบอน	123
สามวัยสามความคิด	127
ตัวซัดและตัวจืด	131
เมียงกับเกลือก	135
ชีวิตกับสงกรานต์	137
แพเพื่อชนะ	141
เหงา	143
คนตาดีจุงคนตาบอด คนตาบอดจุงคนตาดี	145
เอาเป็นว่าเตีอะ	147
ปล้ำเก้าเอาหน่วย	151
เป็นดีจึงง่าว	153
การดำห้วยปีใหม่เมืองเหนือ	155
ดอกฟ้ากับหมาวัด	159
เศรษฐีกับขอทาน	163
ชีวิตเด็กวัด	167
จะไปปาก	177

คนไม่รู้คุณค่าคน	181
ถนน	185
คุณนายตื่นสาย	189
กระแส	193
ขโมย	195
นักโทษ	199
ขอขอบพระคุณเบื้องบน	203
อนุสาวรีย์	207
เชืคบิล	211
คนขอบติ	215
ช่างมันเถอะ	219
ไปวัด	221
ประเพณียี่เป็ง	229
วังบัวบาน	233
ประเพณีสงกรานต์	237
หมดเวลา	243
คนเมือง	247
พลิกฟ้าล้านนา	251
แมวเอ๋ยแมวเหมียว	255
กิน	257
ปากเป็นธรรมชาติดำเหมือนกันหม้อ	261
คมในฝัก	263
ตานสลากหรือกินถ้วยสลาก	267
พ่อเลี้ยง-แม่เลี้ยง	273
ล้านนาร้องไห้	277

ตายแล้วไปไหน?

ตายแล้วไปไหน? เป็นคำถามที่ยังหาคำตอบไม่ได้อย่างชัดเจน แต่คำถามนี้ก็เกิดขึ้นอยู่ในใจมนุษย์ทุกคนมาเสมอมา โลกนี้มีจริงและโลกหน้ามีจริงหรือ!? นรกและสวรรค์มีจริงหรือ!? ที่กล่าวมาล้วนแต่เป็นคำถามที่หาคำตอบให้ทุกคนเข้าใจตรงกันได้ยาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนความเชื่อในแต่ละเรื่องของบุคคลด้วย สิ่งที่เขียนต่อไปนี้จะพอจะเป็นแนวทางที่จะหาคำตอบให้หายสงสัยได้ในระดับหนึ่ง จะจริง จะเท็จ จะเชื่อหรือไม่เชื่อ นั้นขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของท่านผู้อ่าน สิ่งที่ผมเขียนต่อไปนี้จะเกิดจากประสบการณ์ชีวิต ทั้งจากการดูและฟัง ตลอดจนสอบถามครูบาอาจารย์และท่านผู้รู้ทั้งหลาย แล้วประมวลมาเล่าสู่ท่านผู้อ่านในคอลัมน์จดหมายเหตุล้านนา

“นรก” คือความทุกข์กายทุกข์ใจที่หาที่สุดมิได้ วันไหนถ้าเราไม่สบายกาย เช่น ปวดท้อง ปวดหัว เป็นไข้ ประสบอุบัติเหตุ ฯลฯ ก็ทำให้เราเกิดความทุกข์อันเกิดจากร่างกายเจ็บป่วย ในขณะที่เดียวกันจิตใจเราก็ไม่สบายด้วย อันเนื่องมาจากสภาพร่างกายที่ไม่อำนวยต่อการดำเนินชีวิต ที่กล่าวมาเป็นความทุกข์ที่เกิดจากตัวเราเอง ในขณะที่เดียวกันหากตัวเราไปทำร้ายร่างกายและ

จิตใจผู้อื่น เราก็จะเกิดความทุกข์กายทุกข์ใจเป็น 2 เท่า นอกจากตนเองจะเป็นทุกข์แล้วก็ยังทำให้ผู้อื่นเป็นทุกข์ด้วย ยกตัวอย่าง พนักงานขับรถ ขับรถไปประสบอุบัติเหตุทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก พนักงานขับรถต้องหนีเพราะกลัวความผิด ถ้ายังหนีก็ยิ่งเป็นทุกข์ ยิ่งไงๆ ก็หนีไม่พ้น ท่านหนีผู้อื่นได้แต่ท่านจะหนีตัวเองไม่ได้ เพราะความทุกข์มันเกิดในตัวของท่านเอง ท่านอยู่ในหมันก็อยู่ที่นั่นเหมือนดังเช่นเงาของตัวเอง

“สวรรค์” คือความสุขกายสุขใจที่หาที่สุดมิได้ คนเราถ้าร่างกายไม่มีการเจ็บไข้ได้ป่วย ก็ถือว่ามีความสุขเป็นเบื้องต้น ดังคำกล่าวที่ว่า “อโรคยา ปรมาลาภา ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ” ในขณะเดียวกันก็มีทรัพย์สมบัติข้าวของเงินทอง มีกิน มีใช้อย่างไม่ขัดสน ก็เป็นโชควาสนาของคนคนนั้นไป

ดังนั้นคำพูดที่ว่า **“สวรรค์ในอก นรกในใจ”** ก็น่าจะมีความหมายความว่า ความสุขก็อยู่ที่ใจ จะมีความสุขทุกข์ก็อยู่ที่ใจของตัวเอง ผู้อื่นไม่สามารถเข้ามาล่วงรู้ถึงความรู้สึกซึ่งในสิ่งเหล่านี้ได้ อาจจะได้รับรู้ได้เพียงบางส่วนเท่านั้น เพราะกรรมคือการกระทำ ใครทำอะไรก็ต้องได้รับสิ่งนั้นเป็นผลตอบแทน เราปลูกมะพร้าว มันก็ต้องออกลูกมาเป็นมะพร้าว ปลูกมะม่วง มันก็ต้องออกลูกมาเป็นมะม่วง ถ้าปลูกมะพร้าวแต่ออกลูกมาเป็นมะม่วงมันคงเป็นไปได้ เพราะมันผิดธรรมชาติหรือผิดความเป็นจริงของกฎธรรมชาติ

ตามความเห็นและความเข้าใจของผมที่ได้ศึกษาค้นคว้า และพบปะพูดคุยกับท่านผู้รู้ทั้งหลายว่า ภพของเรานี้น่าจะแบ่งออกได้เป็น 3 ภพ อันได้แก่

1. **อบายภูมิ** คือภูมิเบื้องต่ำ เป็นที่อยู่ของพวกเปรต อสุรกาย อมนุษย์เดียรัจฉาน เช่น พวกหมู หมา กา ไก่ ช้าง ม้า วัว ควาย ฯลฯ
2. **มนุสสภูมิ** คือภูมิในท่ามกลาง เป็นที่อยู่ของมนุษย์บนโลกนี้ ทุกเชื้อชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกศาสนา เช่น ไทย จีน ฝรั่งเศส แวก นิโกร และอื่นๆ
3. **สุคติภูมิ** คือภูมิเบื้องสูง เป็นที่อยู่ของเทวดา พระอินทร์ พระพรหม พระแม่ธรณี และเทพต่างๆ

ตายแล้วไปไหน?

1. ถ้าทำชั่ว จิตวิญญาณของท่านก็จะสู่ภพเบื้องต่ำ จิตวิญญาณของท่านก็จะไปสถิตในภพของเปรต อสุรกาย เดียวรจจาน อาจจะเป็นหมู ถ้าเป็นหมู ห้าเล็บก็อาจจะไปอยู่ที่วัด เป็นหมา ถ้าเป็นหมาเจ้าமானายก็อาจจะอยู่ดีมีสุขกว่าหมาข้างถนน เป็นวัว เป็นควาย เขาอาจจะนำไปเทียมเกวียน ไถนา ถ้ายังดีอยู่ก็อาจจะเข้าโรงฆ่าสัตว์ไปเสียให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย

2. ถ้าทำดี จิตวิญญาณของท่านก็จะไปสู่ภพในท่ามกลาง คือมนุษย์ภูมิ จะเวียนว่ายตายเกิดอยู่บนโลกมนุษย์นี้ จะรูปหล่อ รูปสวย รวยทรัพย์ อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับบุญและวาสนาในขณะที่อยู่บนมนุษย์โลกนี้ ท่านได้ทำคุณงามความดีอะไรไว้บ้าง ถ้าทำดีและทำชั่วผสมกัน ก็เกิดเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์ เช่น หนูหนวก ตาบอด หรือมีความพิการอย่างอื่น ถ้าทำดีน้อยๆ ก็เกิดเป็นคนธรรมดาสามัญ พอกิน พออยู่ พอใช้ ทำดีมากขึ้นมาน้อยๆ ก็จะเกิดเป็นคนธรรมดา แต่มีชื่อเสียง มีข้าวของเงินทองใช้จ่ายอย่างสบาย ไม่ได้เดือดร้อนในการดำเนินชีวิต แต่ถ้าหากทำดีมาก ๆ ท่านก็จะเกิดในตระกูลสูงศักดิ์ เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี มีข้าทาสบริวารมากมาย

3. ถ้าทำดีที่สุด จิตวิญญาณของท่านก็จะไปสู่สุคติภพ คือภพเบื้องสูง ก็จะไปเกิดเป็นเทวดา นางฟ้า เสวยสุขอยู่บนสวรรค์ชั้นต่างๆ

ญาติพี่น้อง พ่อแม่ ตายไปแล้วไม่เห็นใครกลับมาบอกกลับมาเข้าฝันว่า ไปอยู่ในภพใด หรือว่าคนเขียนไปมาแล้ว? ถ้าถามจริงๆ แบบนั้นผมก็ตอบได้เหมือนกันว่าผมไปมาแล้ว และทุกท่านก็ไปมาแล้วเช่นกัน เพราะได้บอกเบื้องต้นแล้วว่า “สวรรค์และนรก” มันอยู่ในตัวของเรานี้

ย้อนคำถาม “ตายแล้วไปไหน” ไปอยู่เมืองสวรรค์ กลับมาเกิดใหม่ในโลกมนุษย์ หรือไปอยู่ในเมืองนรก ญาติของข้าพเจ้าตายไปแล้วตั้งหลายคนไม่เห็นมีใครกลับมาบอกสักคน ในอดีตนั้นก็มีการถามนี้เช่นกัน โดยมีพระราชพระองค์หนึ่งมีความสงสัยในคำถามนี้ จึงได้ทูลถามกุมารกัสสปะว่า “ตายแล้วไปไหน” ท่านกุมารกัสสปะก็ตอบในเชิงอุปมาอุปไมยว่า 100 ปี เมืองสวรรค์

เท่ากับ ๑ วันเมืองมนุษย์ ดังนั้นคนที่ตายไปแล้วจึงไม่สามารถกลับมาบอก
ท่านได้ หรือถึงแม้จะกลับมาบอกก็ไม่สามารถพบท่านได้ เพราะท่านก็ตายไป
แล้วเช่นกัน เพราะช่วงเวลาของทั้งเมืองสวรรค์และเมืองมนุษย์มีความแตกต่าง
กัน ดังนั้นจึงไม่มีใครทราบว่าญาติของตนกลับมาบอกว่าไปอยู่ที่นั่นที่นี้

ส่วนในนรกนั้น ท่านกุมารกัสสปะได้ตอบอุปมาอุปไมยว่า นักโทษที่เข้า
สู่แดนประหารโดยถูกมัดติดกับหลักประหารเรียบร้อยแล้ว จะขออนุญาตเจ้า
หน้าที่ทำการประหารว่า ข้าขออนุญาตกลับไปสั่งลาญาติพี่น้องก่อนทำการ
ประหารได้หรือไม่ เจ้าหน้าที่คงอนุญาตไม่ได้อย่างแน่นอน ดังนั้นคนที่ตกนรก
ไปแล้วจึงไม่สามารถกลับมาบอกญาติพี่น้องของตนได้

มนุษย์เราประกอบด้วยธาตุ ๔ ได้แก่ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ
และจิตวิญญาณ เวลาร่างกายเราตายหรือเน่าเปื่อยก็จะกลับไปสู่ธาตุ ๔ เหมือน
เดิม แต่จิตวิญญาณเราไม่ได้ตายไปด้วย ท่านเคยนอนหลับฝันหรือไม่? การนอน
หลับแล้วฝันมีหลายสาเหตุ เช่น กินมากเกินไปจนความพอดี (กินชะอะกินง่าย) ก็ทำ
ให้นอนหลับฝันได้ จึงเรียกว่าธาตุพิการ ถ้าเป็นกลางบอกเหตุก็ฝันเห็นเหตุการณ์
เกิดขึ้นล่วงหน้าและเหตุการณ์นั้นมาเกิดในภายหลังเหมือนกับที่เรานอนหลับ
ฝัน บุญนิมิตคือเทพต่างๆ มาบอกสิ่งต่างๆ ให้ว่ามีสิ่งสำคัญๆ อยู่ตรงโน้นตรง
นี้ช่วยไปจัดการให้หน่อยอะไรทำนองนั้น แล้วผู้นอนหลับฝันก็ปฏิบัติตาม และ
บางครั้งก็พบสิ่งนั้นตามที่ได้ฝันจริงๆ ซึ่งเป็นเรื่องแปลก และจิตนิวรรณ์ ใน
บางครั้งเราทำอะไรหรือพูดอะไรซ้ำๆ บ่อยๆ นานๆ พอนอนตอนกลางคืนก็
อาจเก็บเอาไปฝันได้ การฝันเป็นเรื่องของจิตได้สำนึกของแต่ละบุคคล ดังนั้น
จึงมีคำพูดเกี่ยวกับการฝันต่างๆ นานา เช่น “ฝันที่เป็นจริง”, “ฝันลมๆ แล้งๆ”,
“ฝันสลาย”, “โลกแห่งความฝัน สู้โลกแห่งความจริงไม่ได้”, “อย่าไปเชื่อเลย
เรื่องของความฝัน” ฯลฯ แต่อย่างไรก็ตาม ผมมีความเชื่อว่า คนส่วนมากเคย
หลับฝันอย่างแน่นอน ซึ่งเรารู้สึกดีใจเมื่อฝันในเรื่องที่ดีและมีความสุขที่ได้ฝัน
ถ้าฝันไม่ทันจบเรื่องก็จะรู้สึกเสียตาย ยิ่งฝันว่าจะได้โชคได้ลาภก็ยิ่งดีใจใหญ่
ถ้าหากฝันไม่ดีอาจเกิดอาการตกใจเมื่อสะดุ้งตื่น และเกรงว่าความฝันนั้นจะ

เป็นความจริง จึงอยากไปทำบุญสะเดาะเคราะห์ ถวายสังฆทาน ปล่อยนก ปล่อยปลา ตามความเชื่อของแต่ละบุคคล

การนอนหลับฝันไม่ว่าจะเป็นธาตุพิการ, ลางสังหรณ์, บุญนิमित และ จิตนิวรรณ์ก็ตาม ในขณะที่นั้นจิตหรือวิญญาณของเราไม่ได้อยู่ในร่าง คล้ายๆ กับ เราไปอยู่ในโลกอีกโลกหนึ่ง แต่เราไม่ทราบว่ามันเป็นที่ไหน บางครั้งบางทีไป ไกลๆ กลับมาไม่ถูก (จิตหลงทาง) และไม่สามารถกลับเข้าร่างได้ หรืออาจจะไปพบอะไรดีๆ จึงไม่ยอมกลับมาก็เป็นได้ ซึ่งคนที่มาพบร่างเราในขณะไร่วิญญาณนอนอยู่บนเตียง ถ้าเป็นภาษาทางการแพทย์ก็จะบอกว่า **“หัวใจวาย”** ถ้าเป็นภาษาล้านนา ก็เรียกว่า **“หลับลวด”** คืออยู่ดีๆ ไม่มีอาการแสดงว่าเจ็บไข้ได้ป่วยใดๆ ก็หมดลมหายใจไปเฉยๆ เสียอย่างนั้น

พูดถึงคน “หลับลวด” ก็เลยนึกขึ้นได้ว่า ชาวล้านนาในอดีตนั้นท่านมีวิธีการแก้ไข (แก้เคล็ด) ให้ดวงวิญญาณของผู้ตายกลับคืนมา โดยการขึ้นไปบนหลังคาบ้านของผู้ตายแล้วตะโกนเรียกชื่อผู้ตาย 3 ครั้ง 7 ครั้ง หรือ 9 ครั้ง ซึ่งบางรายก็กลับมาจริงๆ แต่เวลาที่เรียกนั้นต้องไม่ส่งเสียงจนเกินไป ทางล้านนาเรียกว่า **“มีดสะลุมสะลัม”** (พลบค่ำ) กล่าวคือพอมองเห็นเส้นลายมือของตนเองได้ ดังได้กล่าวแล้วว่า “จิตหลงทาง” ไปไหนไม่ถูก ถ้ามีคนเรียกคนชานก็จะมาตามเสียงนั้น แล้วก็พบร่างของตนเองได้

โลกของความฝันคือ “ภพ” หรือ “โลก” ในอีกมิติหนึ่ง ซึ่งเราจะสัมผัสได้ในความฝันเท่านั้น ผมมีความเชื่อว่า ถ้าเราจะสัมผัสได้จริงๆ นั้น เราต้องหมั่นฝึกสมาธิให้แข็งแรง เราจึงจะเดินทางไปสู่มิติแห่งความฝันได้ทั้งไปและกลับ ดังเช่นหลวงปู่หรือเกจิอาจารย์รุ่นก่อนๆ ได้แสดงอภินิหารไว้ โดยการถอดจิตวิญญาณออกจากร่างไป 3 วัน 7 วันแล้วก็กลับมาสู่ร่างเดิม และในทรรศนะของผมนึกว่า เมื่อร่างกายเราแตกสลายแล้ว เราจะได้ไปอยู่ในมิติแห่งความฝันจริงๆ และแน่นอน ท่านจะไปอยู่ในภพของอบายภูมิ มนุษย์ภูมิ หรือ สุกตภูมิ ก็ขึ้นอยู่กับกรรมหรือการประพฤติปฏิบัติของตัวท่านเอง ดังได้พรรณนามาแล้วในเบื้องต้น กับคำถามที่ว่า “ตายแล้วไปไหน” ท่านคงได้รับ

คำตอบแล้วในระดับหนึ่ง แต่ก็ยังเป็นเพียงคำตอบที่หาเอกสารอ้างอิงไม่ได้ และ
ก็จะเกิดคำถามขึ้นในใจลึกๆ ในหลายๆ คำถาม ซึ่งจะวนเวียนอยู่อย่างนี้ตลอด
ไป แต่โดยส่วนตัวแล้วในฐานะผู้นับถือพระพุทธศาสนา ผมมีความเชื่อเรื่องของ
“กรรม” คือ การกระทำ ทำอย่างไรก็ต้องได้รับผลของกรรมนั้นกลับคืนอย่าง
แน่นอน จะช้าหรือเร็วเท่านั้น

หากวันนี้มีคนมาชวนท่านไปตาย ท่านก็คงไม่ตอบว่าไปอย่างแน่นอน
และอาจจะคิดว่าได้คนมาชวนเรามั่นคงบ้างแน่ อยู่ดีๆ จะชวนกันไปตาย แต่
อย่างไรก็ตาม ถึงเราท่านทั้งหลายไม่ไปในวันนี้วันหน้าท่านก็คงต้องไป แต่จะไป
อย่างไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับ การกระทำของเราเอง

วงเวียนชีวิต

วงเวียนชีวิตนั้นเริ่มต้นด้วยคำว่า “เกิด” เมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมมีความหมายว่าต้องมีสิ่งที่ตามมาอย่างแน่นอน ในชีวิตทุกชีวิตย่อมมีวงเวียนชีวิตหรือวัฏจักรของเผ่าพันธุ์ตนเอง จะสั้นหรือยาวนานย่อมขึ้นกับชาติและเผ่าพันธุ์หรือสายพันธุ์ของชีวิตนั้นๆ บางสายพันธุ์อาจจะมีอายุยืนยาวเป็น 100 ปี บางสายพันธุ์อาจจะมีอายุเพียงวันเดียวแล้วก็ตายจากโลกนี้ไป

วงเวียนชีวิตในที่นี้คงหนีไม่พ้นในเรื่องของมนุษย์เรา เพราะเหตุว่ามนุษย์เป็นผู้ประเสริฐ มีมันสมองอันเป็นเลิศที่จะสร้างสรรค์และทำลายสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้ได้อย่างมหัศจรรย์ มนุษย์สามารถสร้างสิ่งที่ดีมีคุณประโยชน์นานับประการ แต่ในขณะเดียวกันก็สามารถทำในสิ่งที่เลวร้ายที่สุดได้เช่นกัน

สิ่งที่เขียนให้เป็นธรรมชาติมากที่สุดคือธรรมชาติของชีวิต และสิ่งมีชีวิตที่จะเขียนถึงก็คือมนุษย์เรานั้นเอง วงเวียนชีวิตของมนุษย์เราในทุกวันนี้ก็คือการรับประทานอาหาร (กิน) การขับถ่ายของเสีย (ขี้) การดำรงเผ่าพันธุ์หรือการสืบพันธุ์ (ปี้) และการพักผ่อนนอนหลับ (นอน) หรือพูดเป็นภาษาที่เข้าใจง่ายแบบทั่วๆ ไป ก็คือ กิน ขี้ ปี้ และนอน นั่นเอง

การรับประทานอาหาร (กิน) มนุษย์เรมีความหิวกระหายนั้นคือต้อง
การรับประทานอาหาร ในที่นี้ขอพูดถึงอาหารทางกายเท่านั้น อาหารทางใจจะ
ไม่ขอล่าวถึง เมื่อร่างกายมีความหิวจำเป็นต้องกินอาหารไม่ว่าอาหารนั้น
จะอร่อย หรือไม่อร่อยก็ตามที่ อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับสถานะความเป็นอยู่ว่ามีกินมี
อยู่เช่นไรตามฐานะของตน เศรษฐีมีอาหารดีราคาแพง และในขณะที่เดียวกัน
อาจจะมีเพลงบรรเลงหรือมีการแสดงประกอบเพื่อให้การกินนั้นออกรสชาติ
ยิ่งขึ้น โดยเพิ่มอาหารตาอาหารใจ ส่วนคนธรรมดาสามัญหรือคนยากคนจน
จะกินจะทานอะไรก็ได้ ขอแต่เพียงให้ท้องนั้นอิ่มและหายจากความหิวความต้องการ
การก็เป็นพอ แต่อย่างไรก็ตาม คนเรานั้นแม้จะมีความแตกต่างทางสังคมใน
หลายๆ ด้าน คนมีอันจะกินหรือคนยากคนจนจะกินอาหารที่มีคุณค่าหรือไม่มี
คุณค่า จะมีราคาถูกหรือราคาแพงก็ตาม สิ่งที่เหมาะสมกันก็คือ “มีความเหิน
เหมือนกัน” และทุกคนก็ต้องขับของที่เรารับประทานหรือกินนั้นออกมาจากร่าง
กายของเรา ซึ่งเรียกว่าการขับถ่ายของเสีย (ขี้)

ของเสียจากร่างกายหรือขี้ คือกากอาหารที่มนุษย์เรารับประทานเข้าไป
เพื่อบำรุงร่างกายหรือซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอตตามหลักของโภชนาการ เมื่อกิน
เข้าไปแล้วก็ต้องขับสิ่งที่ไม่ต้องการออกมา ที่เรียกกันว่า “ขี้” ถ้าพูดถึงขี้แล้ว คนเร
มักจะมีอาการเข้าใจหรือหมายถึงสิ่งอัปมงคลและเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ แต่คน
เราจะหนีธรรมชาติได้อย่างไร เราเกลียดเราขังอย่างไรก็ตาม มันก็ยังอยู่ในตัว
ของคนเราทุกคน แต่ก็ยังมีมนุษย์บางกลุ่มบางพวกชอบดูถูกเหยียดหยามผู้อื่น
ว่าเป็นคนต่ำต้อย และมักจะโยนความผิดให้เสมอๆ โดยลืมนึกถึงตัวเองว่า ขี้
ของตัวเองก็เหม็นเหมือนกัน

การด่ารงเผ่าพันธุ์หรือการสืบพันธุ์ (ปี้) เป็นเรื่องของธรรมชาติที่สิ่งมีชีวิต
ต้องสืบเผ่าพันธุ์ให้คงอยู่ตลอดไป ถ้าไม่มีการสืบพันธุ์เผ่าพันธุ์นี้ก็จะสูญหายไป
จากโลกนี้ การสืบพันธุ์ของมนุษย์มีวิธีการวิจิตรพิสดาร บางคนก็เป็นไปตามแบบ
ธรรมชาติ บางคนก็ผิดไปจากธรรมชาติ ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ เพราะ
มนุษย์เป็นผู้มีปัญญาและความคิดที่ละเอียดแหลม การสืบเผ่าพันธุ์ของมนุษย์มี

ได้ตลอดเวลา สัตว์บางชนิดเช่น ปลา กบ อิงอ่าง หรือแม้แต่สุนัข จะมีฤดูกาลผสมพันธุ์ ถ้าบุคคลใดมีพฤติกรรมทางเพศไม่เลือกเวลาและสถานที่แล้ว ก็มักจะถูกเปรียบเทียบเหมือนกับสุนัขที่ว่า “หมาเดือนสิบสอง” นั่นคือหมามันยังมีเวลาของมัน คือประมาณเดือนสิบเอ็ดเดือนสิบสองเป็นฤดูกาลผสมพันธุ์ แต่มันไม่เลือกสถานที่เท่านั้น ดังนั้นเมื่อมีความอยากความต้องการ ข้างถนนหนทางก็สามารถทำได้ ต่อหน้าผู้คนนับร้อยนับพันก็สามารถทำได้ เพราะเหตุว่ามันเป็นสัตว์เดียรัจฉาน

เมื่อมีการสืบพันธุ์ สิ่งที่มาตามก็คือ การเกิดลูก การเกิดตามหลักของพุทธศาสนาก็คือความทุกข์ ซึ่งก็เป็นเรื่องจริงที่ทุกคนสามารถพิสูจน์ได้ด้วยตัวเอง กล่าวคือ เมื่อคนเรามีความสุขเราจะยิ้มแย้มแจ่มใสหัวเราะเร่ร่ำในทางกลับกัน ถ้าหากเรามีความทุกข์เรามากจะร้องไห้ หน้าตาหม่นหมองเหมือนแบกโลกไว้ทั้งโลก ที่นี้ผมมีคำถามจะถามท่านผู้อ่านว่า เด็กที่คลอดจากท้องมารดาหรือแม่ ออกมานั้น เขาหัวเราะออกมาหรือว่าร้องไห้ ถ้าเขาหัวเราะผมก็อยากมีลูกเป็นร้อยๆ คน เพราะว่ามันมีความสุข แต่ที่มันสิ่งเกิดอย่างหนึ่งก็คือมือเด็ก เวลาเกิดเด็กจะกำมือคล้ายๆ กำหมัด พอเขาโตขึ้นมาและรู้อะไรเล็กๆ น้อยๆ เขาก็จะดึง เช่นดึงนมของผู้คุ้ม หรือแย่งของเล่นต่างๆ นั้นหมายถึงดิ้นหาและความอยากได้ คือตัวกูของกู อะไรก็ตามก็มักจะดึงจะคิดว่าเป็นของตัวเองหมด โดยไม่แยกแยะว่าเป็นของส่วนตัวหรือส่วนรวม

การพักผ่อนนอนหลับ (นอน) เมื่อร่างกายตรากตรำทำงาน ถึงเวลาก็ต้องพักผ่อนนอนหลับเพื่อให้ร่างกายนั้นปรับสภาพความสมดุลของร่างกาย ถ้าเราไม่พักผ่อนเราจะรู้สึกเพลีย หดแรงแม่ ไม่อยากจะทำอะไรทั้งนั้น โดยปกติอายุเฉลี่ยของคนไทยประมาณ 70 ปี ในวันหนึ่งๆ คนเราต้องนอนอย่างน้อยวันละ 8 ชั่วโมง ถ้าเรามีอายุถึง 70 ปี เราจะมีเวลาพักผ่อนนอนหลับโดยเฉลี่ยถึง 23 ปี การพักผ่อนนี้เป็นการพักผ่อนเพียงบางส่วนจากร่างกายเท่านั้น อวัยวะอย่างอื่นยังคงทำงานอยู่ตลอดเวลา แต่ถ้าเมื่อใดหัวใจเราพักผ่อนนั้นหมายถึงตายแน่นอน ในเบื้องต้นได้พูดถึงการเกิดไปแล้ว ที่นี้มาพูดถึงการตายบ้าง คนเรา

เมื่อตายแล้วเขาก็จะทำพิธีรดน้ำศพ โดยการรดน้ำที่มือของผู้ตาย สังเกตที่มือของผู้ตายจะแบมือออก เขาจะไม่กำมือเหมือนกับตอนที่เขาเกิด นั่นหมายถึงการคืนทุกสิ่งทุกอย่างให้กับโลกนี้ ไม่สามารถนำเอาอะไรติดตัวไปแม้แต่อย่างเดียว มาตัวเปล่าก็ไปตัวเปล่า เราเกิดมาจากน้ำ ดิน ลม ไฟ และเราก็ต้องคืนสิ่งนี้กลับคืนไปตามธรรมชาติของมัน

วงเวียนชีวิตของมนุษย์เราพูดโดยธรรมชาติ (ไม่ใช่คำหยาบ) ก็คือ กิน ชี้ ปี้ นอน และก็ตายในที่สุต นั่นคือ การเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป อยู่ที่ว่าท่านใดจะใช้วงเวียนชีวิตของตนเองให้มีความสุขและเกิดประโยชน์สูงสุดกับโลกใบนี้

คำหยาบ

ขอบทจนตวามจน

ความจนหรือความยากจน ถ้าเป็นภาษาล้านนา ก็จะบอกว่า “ตุ้กใบ
ตุ้กง่าว” ในทรรศนะของผมแล้ว มีความหมายว่า ไม่มีทรัพย์สินสมบัติข้าวของ
เงินทองอันพึงมีแก่การดำรงชีวิตตามปกติทั่วไปของบุคคลทุกคนที่เกิดมาบน
โลกนี้ ไม่มีญาติพี่น้อง หมายถึงว่า “มี” แต่ไม่สามารถช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้
เพราะก็ยากจนเหมือนกัน ดังนั้น จึงเปรียบเสมือนหรือคล้ายๆ กับว่าบางครั้ง
เรายังมีญาติมีพี่น้องอยู่นะ แต่บางครั้งก็ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครเลยอะไร
ทำนองนั้น คนเรานั้นเลือกเกิดเองไม่ได้ บางคนเกิดข้างถนน บางคนเกิดในสลัม
บางคนเกิดในเรือนยาจก บางคนเกิดในเรือนเศรษฐี หรือเรามักจะได้ยินคำว่า
“คาบซ้อนเงินซ้อนทองออกมา” เพราะเหตุว่าผู้ที่ให้กำเนิดนั้นมีความพร้อม
ทุกๆ ด้านของปัจจัยสี่อันเป็นเครื่องยังชีพของมนุษย์เรา พอโตขึ้นมาถ้ามีความ
สง่างามหรือรูปหล่อรูปสวยและมีกิริยามารยาทเรียบร้อยแล้ว ก็ยังมีคุณค่า
สูงขึ้นไปอีก มีความพร้อมทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สินสมบัติ หรือที่พูดกันทั่วไปว่า
“รูปสวยรวยทรัพย์” ทำให้คนเราเกิดความคิดหรือเกิดคำถามขึ้นในใจว่า ใน
อดีตชาตินั้นเขาได้ทำบุญด้วยอะไรนะ? เกิดมาชาตินี้ถึงได้โชคดี แต่ทำไม

เราจึงไม่เหมือนกับเขา ซึ่งเป็นความรู้สึกอีกของมนุษย์ปุถุชนทั่วไป จึงมี
สุภาษิตหรือคำพังเพยตามมาก็คือ “**แข่งเรือแข่งแพ แข่งกันได้ แต่แข่งบุญ
แข่งวาสนาแข่งกันไม่ได้**” และสิ่งที่น่าจะสอดคล้องกับประโยคนี้ได้ก็คือ
การที่ผู้ชายหรือผู้หญิงที่ยากจน แต่ได้แต่งงานกับคนที่ฐานะที่ดีกว่าตนเอง
ทำให้เกิดความสุขสบายขึ้นมาทันทีทันใด หรือที่เรียกว่า “**ตกถังข้าวสาร**”

เมื่อก่อนนั้นไม่รู้หรอกว่าความจนมันเป็นอย่างไร จากการดำเนินชีวิต
ตามวิถีทางแห่งธรรมชาติและประสบการณ์ที่ได้พบได้เห็นได้สัมผัส จึงทำให้
มีความรู้ซึ่งถึงความจน การไม่มีเงินหรือไม่มีข้าวของเงินทองในสังคมปัจจุบัน
เป็นเรื่องที่น่าสะพรึงกลัว มีคำพังเพยที่เขียนไว้ว่า “**ตึกบ่าได้กิน บ่ามีไฟเอาไฟ
สองต้อง ตึกบ่าได้นุงบ่าได้หย่อง ปีน้องดูแคว่น**” (ความทุกข์ที่เกิดจากการ
ไม่ได้รับประทานอาหารไม่มีใครรู้ใครเห็น แต่ความทุกข์ที่ไม่มีเครื่องแต่งกาย
เครื่องประดับตกแต่ง ญาติพี่น้องมองเห็น ถัดแต่งกายไม่เหมาะสมพี่น้องก็จะ
ดูถูกดูแคลน) หมายความว่า มีความทุกข์ในเรื่องมีหรือไม่มีอาหารกิน ไม่มี
ใครรู้ใครเห็นเพราะมันอยู่ภายในกระเพาะ แต่มีความทุกข์ในเรื่องไม่มีเครื่อง
แต่งกาย เสื้อผ้าอาภรณ์ ของประดับ เช่น เพชรนิลจินดา ซึ่งสามารถมอง
เห็นได้โดยทั่วไป ญาติพี่น้องหรือคนอื่นมักจะดูถูกเหยียดหยาม ดังนั้นเรา
ท่านจึงจะเห็นคนในสังคมปัจจุบันแข่งขันกันในทุกๆ ด้าน ถึงแม้ตัวเองจะทุกข์
จะลำบากเพียงใด แต่ขออย่าให้ใครมาพูดหรือดูถูกเหยียดหยามก็แล้วกัน

การที่เราไม่มีเงินทองเป็นของตนเองนั้น มันลำบากจริงๆ จะทำอะไรมัน
ก็ติดขัดไปเสียหมด ครั้งหนึ่ง (ในหลายๆ ครั้ง) ผมไม่มีเงินแต่มีความจำเป็น
ต้องใช้ยารักษาเพื่อการศึกษาเล่าเรียน ผมต้องทำหน้าละห้อย (หน้าหน้อย
ตาหน้อย) ไปหาบุคคลอื่นเพื่อขอความช่วยเหลือ ซึ่งผมก็ได้รับความช่วยเหลือ
ด้วยความยินดีและเต็มใจโดยไม่คิดดอกเบี้ยอะไร แต่มักยังบอกว่าเอามาใช้
เมื่อไหร่ก็ได้ และถ้ามีความจำเป็นก็ยินดีช่วยเหลืออีก ก็ยิ่งทำให้เรามีความ
เกรงใจเขามากยิ่งขึ้นไปอีก

ความจนของผมจนถึงขั้นไม่มีเสื้อผ้าเป็นของตนเอง ที่มีสวมใส่นั้นก็

เพราะได้รับการแบ่งปันจากผู้ที่มีฐานะดีกว่า เสื้อผ้า และกางเกงในวัยเด็กต้องปะแล้วปะอีก หนังสือก็ไม่มีจะเรียน ต้องขอความเมตตาจากผู้อื่นบริจาคให้หรือยืมต่อ ไม่มีเงินที่จะศึกษาเล่าเรียนในชั้นที่สูงขึ้น เมื่อเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จะเรียนต่อในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก็ไม่สามารถทำได้ ต้องหยุดเรียนไปเป็นเด็กรับจ้างเสิร์ฟอยู่ร้านก๋วยเตี๋ยว ร้านขายข้าวแกง ทำงานอยู่อยู่ซ่อมรถยนต์และจักรยานยนต์ ตลอดจนรับจ้างทั่วไป และท้ายสุดก็ได้ไปอาศัยอยู่วัด (ได้เขียนเรื่องชีวิตเด็กวัดให้อ่านไปแล้วฉบับวันที่ 18, 19 และ 20 พ.ค. 46)

ยังงี้ก็ต้องขอขอบคุณความจน เพราะความจนทำให้เรารู้จักธรรมชาติของคำว่า “ชีวิต” อย่างแท้จริง ตั้งแต่จำความได้ พอโตขึ้นมาก็จะมีความมานะบากบั่นพยายามทำมาหากินด้วยตนเอง ต้องไปหาอาหารตามท้องไร่ท้องนา หาปู หาปลา หาบก หาเห็ด หาหอย ตลอดจนพืชผักที่ขึ้นในท้องนา เช่น ผักจำปา (จุ่มปา) ผักแว่น ตะไคร้ (เตา) ผักสี่เสียด (ผักขี้กวาง) ซึ่งแต่ละสิ่งแต่ละอันนั้นเราต้องค้นคว้า ต้องใช้แรงกาย ต้องใช้ความคิด เข้าแลกจึงจะได้สิ่งเหล่านั้นมาตอบสนองความต้องการของเรา ทั้งในรูปของวัตถุสิ่งของและความต้องการของสภาพจิตใจประกอบหรือร่วมด้วย

ความจนช่วยให้หัวใจของเราแข็งแกร่งยิ่งขึ้น อุดทนมากกว่าคนปกติธรรมดาทั่วไป มนุษย์ทุกคนมีความอยากได้ อยากมี อยากเป็น เป็นพื้นฐานเบื้องต้นเหมือนกันทุกคน ถ้าได้ทุกอย่างทุกอย่างมาสนองตอบความอยากของตนอย่างเต็มที่แล้วก็ไม่ต้องการอีก แต่ถ้าเมื่อต้องการแล้วไม่ได้รับการตอบสนองไม่ได้ตั้งใจคาดหวัง บางคนก็ต้องใช้ขันติ (ความอดทน) และทมะ (ทมะ ความข่มใจ) ไม่ให้เกิดความต้องการในสิ่งนั้นๆ พอพบเจอสภาพการณ์แบบนี้บ่อยๆ ก็เกิดความเคยชิน และทุกครั้งที่เกิดความอยากแต่ไม่ได้รับการตอบสนองก็จะมีความรู้สึกเฉยๆ ไม่มีความทุกข์ ไม่มีความกังวลใดๆ แต่บางคนไม่มีความอดทน ต้องค้นคว้าทุกวิถีทางเพื่อจะให้ได้สิ่งต่างๆ มาสนองความต้องการของตนเอง บางคนลักเล็กขโมยน้อย บางคนก็ปล้นจี้กชิงวิ่งราว ซึ่งเป็นวิธีการสนองความอยากของตนเองบนความเดือดร้อนของผู้อื่น คน

ประเภทนี้เป็นคนที่มีคามอดทนน้อย ไม่รู้จักรสชาติของความจนอย่างแท้จริง

ที่เขียนมาต้องการที่จะสะท้อนให้คนรุ่นใหม่ได้เห็นถึงชีวิตที่ลำบาก แต่ก็ต้องสู้เพื่อให้ตัวเองอยู่รอด และไม่ต้องรบกวนบิดามารดา เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบสังคมในอดีตและปัจจุบันว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร สิ่งที่ผมสังเกตเห็นก็คือ คนรุ่นใหม่บางคนมักมีความอดทนอดกลั้นได้ไม่นาน สมารถสั้นใจร้อน เอาแต่ใจตัวเองเป็นใหญ่ เพราะสังคมปัจจุบันต้องการอะไรก็ได้รับการสนองตอบอย่างรวดเร็ว พอไม่ได้รับการตอบสนองก็จะโมโหหรือมีเงื่อนไขต่อรองกับบิดามารดา ซึ่งต่างจากผมที่เติบโตมาจากธรรมชาติ ทำมาหากินตามท้องไร่ท้องนา ห้วย หนอง คลอง บึง ซึ่งมีความขมขื่นจากสิ่งแฉะลุ่มที่เขี้ยวขี้ แต่สังคมปัจจุบันต้องทำมาหากินบนป่าคอนกรีต มีการแข่งขันกันทุกๆ ด้าน ใครที่แข็งแกร่งกว่าก็สามารถยืนหยัดอยู่ได้อย่างสบาย คนที่อ่อนแอก็ต้องทนทุกข์เพราะถูกเอาเปรียบจากคนที่มียศถาภพในด้านต่างๆ ที่สูงกว่า

เป็นคนจนแต่มีความสุข = เป็นสุขอย่างแท้จริง, เป็นคนรวยแต่มีความสุขทุกขใจ = เป็นทุกข์อย่างมหันต์, เป็นคนจนและมีความสุขทุกขใจ = เป็นวิบากกรรมอันหาที่สุดมิได้, เป็นคนรวยและมีความสุข = มันคือสวรรค์บนโลกมนุษย์ ส่วนผมนั้นขอขอบคุณความจนเพราะมีความสุข มีคำพังเพยกล่าวสอนใจไว้ว่า “ถ้าท่านมีความพอดีก็จะเป็นเศรษฐีในเรือนยาจก ถ้าท่านเป็นคนงกก็จะเป็นยาจกในเรือนเศรษฐี”

วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ผมได้เห็นคุณตาคุณยายนำอาหารหวานคาวมาทำบุญที่วัดตั้งแต่เช้า บางท่านก็แต่งกายด้วยชุดสีขาวทั้งชุด บางท่านก็แต่งกายตามธรรมดาสบายใจไป พร้อมด้วยพานดอกไม้ธูปเทียน มีตะกร้าและปิ่นโตใส่อาหารเพื่อมาถวายพระที่วัด ลักษณะเช่นนี้ผมได้พบได้เห็นมาตั้งแต่ผมยังเป็นเด็กวัดมาจนกระทั่งปัจจุบันก็ยังมิให้เห็นเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง ซึ่งถือว่าเป็นวิถีชีวิตของผู้นับถือพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาคู่ชีวิตของคนไทยส่วนใหญ่มาตั้งแต่แรกเกิด เด็กที่เพิ่งเกิดมาลืมตาดูโลก บิดามารดาก็มักจะเดินทางไปวัดเพื่อขอให้พระตั้งชื่อให้ เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ลูกของตนเอง และในขณะเดียวกันหากเลี้ยงลูกลำบาก 3 วันดี 4 วันไข้ อยู่เป็นประจำ บิดามารดาก็จะนำไปถวายพระ และบอกว่าขอถวายลูกเป็นลูกพระก็แล้วกัน การกระทำแบบนี้ก็เพื่อให้ลูกเป็นคนดีทั้งร่างกายและจิตใจ พระเป็นตัวแทนของสิ่งที่ดี เมื่อเป็นลูกพระแล้ว ก็จะเป็นคนดีเหมือนพระ

ในเมืองไทยหรือเมืองล้านนาในอดีตนั้น การศึกษาเล่าเรียนก็ต้องอาศัยวัดเท่านั้น เพราะศาสตร์ความรู้ต่างๆ จะอยู่ในวัด ซึ่งบรรพบุรุษได้บันทึกไว้ใน “คัมภีร์” หรือ “ป๊ปสา” เด็กในชนบทหรือแม้แต่ลูกเจ้าขุนมูลนายก็ต้องอาศัยวัดเรียนหนังสือเช่นกัน ครอบครัวโดยยากให้ลูกตนเองไปบวชในพระพุทธศาสนา ก็จะนำไปฝากพระที่วัด ซึ่งเราจะได้ยินคำว่า “เด็กวัด” หรือ “อารามบอย” ทางภาคเหนือหรือล้านนาก็จะเรียกว่า “ขโยมวัด”

การเดินทางไปวัดของแต่ละบุคคลก็จะมีวัตถุประสงค์หรือเหตุผลแตกต่างกันออกไป บ้างก็ไปทำบุญ บ้างไปสนทนาธรรมกับพระ บางคนไปศึกษาหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาในห้องสมุด ฝาผนังของโบสถ์หรือวิหาร บางคนก็ไปดูดวงชะตา ไปสะเดาะเคราะห์ ไปขออาหารจากพระเพราะไม่มีจะกิน หรือไม่ก็ไปไหว้พระและนั่งสมาธิ รวมถึงเหตุผลอื่นๆ อีกมากมาย สิ่งที่เราท่านทั้งหลายเห็นการแสดงออกของพุทธศาสนิกชนก็คือการไหว้พระด้วยการจุดเทียน ธูป และถวายดอกไม้ พร้อมคำกล่าวสรรเสริญคุณของพระพุทธเจ้า โดยไม่ลืมที่จะอธิษฐานขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่ว่าจะเป็นบุญบารมีของพระองค์จงคุ้มครองให้อยู่ดีมีสุข ตลอดจนขอให้เทพต่างๆ ประทานพรให้มีโชคลาภ โรคภัยไข้เจ็บอย่าได้มีและอายุยืนนาน ซึ่งทางล้านนาก็จะมีเทียนที่ลงอักขระหรือคาถาตามวันเดือนปีเกิดของแต่ละบุคคล อันประกอบด้วยเทียนสะเดาะเคราะห์ ธิปไตย และสิบชะตา เมื่อท่านใดได้บูชาแล้วก็มีความเชื่อว่าจะมีสิ่งที่เป็นมงคลเข้ามาหาตนเอง และสิ่งอัปมงคลหรือสิ่งไม่ดีทั้งหลายก็จะหมดไปจากตัว ที่กล่าวมาล้วนแล้วแต่ให้เป็นไปเพื่อความสุข ความสงบ และความร่มเย็นเป็นสุข ผู้ที่นับถือพระพุทธศาสนาจะยึดถือเอาหลักธรรมคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสรณะ ท่านที่นับถือคริสต์ศาสนาก็ยึดหลักคำสอนของพระเยซูเจ้า โดยการเดินทางไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ และศาสนาอิสลามท่านก็จะยึดถือเอาพระอัลเลาะห์เป็นที่เคารพบูชา โดยการทำละหมาดวันละ 5 ครั้ง บางท่านก็อาจจะทำที่บ้าน บางท่านก็เดินทางไปที่มีสยิด คงไม่มีใครไปไหว้ไปกราบรายนต์ กราบตู้เย็น กราบทีวี หรือโทรศัพท์มือถือ เพราะ

สังคมเลวลง เพราะคนดีห้อยย

ขอให้มึเงิน รับรองได้หมดทุกอย่าง

ความผิดพลาดให้เป็นลูกได้

เรื่อบจริง ในสังคมวัตถุนิยม

อำนาจนิยม

ปัญญานิยม

ความอยาคนิยม

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

แล้วอย่าลืม...ถ้าไม่ได้อ่าน

